

DE GOEDE BOODSCHAP LATEN ZIEN

H. Dominicus – 7 augustus 2016 – Dominicuskerk Utrecht

Jesaja 52, 7-10; Matteüs 5, 13-16

Een korte film, gemaakt in opdracht van de Wereldraad van Kerken, zet in vijf minuten de macht en de onmacht neer van de mens van nu. Titel: *Homo homini*: Hoe is het gesteld met dat mens-zijn voor elkaar? In beeld: *De Denker* van Rodin die opdrachten geeft aan een robot-brein.

Eerste opdracht: voedselproductie. Schema's vliegen de computer uit: bevoeiing, veredeling van zaden, machines om te zaaien en te oogsten. Bravo! Nu verder: voedselverdeling. Het brein aarzelt, processen gaan elkaar blokkeren armen verhongeren en rijken raken oververzadigd. De computer loopt vast. Ander chapter: verkeersverbindingen. Knooppunten, spoorwegen, vliegroutes: het kan niet op. Het brein heeft er duidelijk schik in. Hulde! Nu naar: verbindingen van mens naar mens: Ruzies groot en klein komen in beeld, de robot kan de chaos niet aan, het brein raakt verhit en moet stilgezet worden. Hoofdhema 'leven' proberen? Levens verlengen. Moeiteloos levert het brein alles: ziektenbestrijding, chirurgie, hulpmiddelen, implantaten. Alle lof zij het brein! Maar dan: levenskansen. Paddestoelen van vuur komen op, verwoeste steden, het bliksemt in de robot, tot hij ontploft en de Denker voor een rokend karkas zit.

Helder is wat we kunnen. Des te groter het contrast van wat we niet klaar krijgen. Wat kunnen we hierop zeggen? Kunnen we iets?

Er is een evangelieverhaal dat Jezus boodschappers stuurt die moeten zeggen: '*Het komt eraan, Gods rijk van vrede.*' Maar het mag niet bij woorden blijven. Die boodschappers moeten zelf iets van die nieuwe wereld laten zien: ze moeten zijn *als lammeren tussen wolven*: niet uit op geld of macht, maar kunnen ontvangen en afhankelijk durven zijn van anderen. Met andere woorden: wij zullen niet in een handomdraai de wereld veranderen, maar plekken creëren waar het begint en vanwaar het verder gaat. Wij weten hoe kwaadaardige cellen een heel lichaam kunnen verwoesten; maar hier zijn het goede cellen die gaan uitzaaien als tegengif in een zieke wereld. Of om het te zeggen in beelden uit het voorgelezen evangelie: Jullie zijn *licht in de wereld*: dat kan niet verborgen blijven; het straalt uit Jullie zijn *zout*; en een beetje zout geeft smaak aan een heel gerecht.

Het begint niet bij de hele wereld tegelijk, maar bij mensen hier en daar. Mensen die tekenen van hoop zijn, een bemoediging voor anderen juist in een omgeving die getekend is door haat en geweld. Wij gedenken Dominicus die in een tijd dat men legers afstuurde op de katharen, zelf koos voor de weg van het debat en de dialoog. Ook vandaag zijn er mensen die boeien over grenzen van volk en godsdienst heen. Zoals de vermoorde pastoor Hamel: duizenden waren bij zijn uitvaart; ook moslims. Roselyne Hamel, de zus van de pastoor, sprak en zei dat hij tijdens zijn militaire dienst een promotie tot officier geweigerd had

om nooit een bevel te hoeven geven om te doden.

Eenmaal was hij de enige overlevende bij een aanval in de woestijn,
en vaak had hij zich daarna afgevraagd waarom juist hij toen gespaard bleef.

Zijn zus gaf nu dit antwoord: 'Omdat God jou heeft uitgekozen
om liefde te laten groeien tussen de mensen van alle geloofsgemeenschappen. Jouw boodschap
wordt nu gehoord. *De wereld heeft een teken van hoop nodig.'*

We hebben heiligen nodig, mensen als bakens in een stormachtige wereld.

En niet alleen enkelingen, ook gemeenschappen kunnen een teken van hoop zijn. Ik denk aan de
dominicanessen van Beaufort in Bretagne.

Zij leiden een teruggetrokken beschouwend leven.

Maar als je hun kapel binnen komt, zijn er geen afscheidingen of tralies
die afstand scheppen en je het gevoel geven buiten de deur te worden gehouden.

Hun zang is bijzonder: je hoort mystiek én vaart, diepte en tinteling tegelijk:
blijheid die de vragen en pijnen niet wegzingt maar in zich opneemt.

Je kunt hier komen zoals je bent, met je eigen twijfels en bedenkingen,
met je ervaringen van hoogten en diepten.

Bijzonder is de gebedskring, eenmaal per week in de vroege ochtend,
waarin de gasten tussen de zusters in plaats kunnen nemen;

een kring van stilte, met ruimte voor ieder om een gebedsintentie uit te spreken,

Die gebedskring tekent de open en gastvrije houding van de zusters;

"Of je hier thuis komt", hoorde ik verschillende keren zeggen.

Intens verbonden met het lief en leed van anderen hebben zij toch rust van binnen

Zij dragen zorg voor heel veel dingen, en zijn tegelijk onbezorgd en opgewekt.

Hoe krijgen ze dat voor elkaar? Op hun website laten zij het zien en horen:

gebed en overweging sluiten niet af maar maken juist open; je doorziet de schijn
en krijgt oog voor wie je zelf echt bent en wat er in de ander werkelijk speelt.

Je kunt het *aanvaarden en omarmen*, omdat je *zelf aanvaard en omarmd* bent.

Zo'n huis van ruimte, verdieping en opgewekt leven: zouden wij dat kunnen zijn? Ja: als wij de
drukke die we maken achter ons laten en de stilte durven binnengaan;

als wij het lief en het leed van ons leven durven neerleggen in de ruimte van God
en luisteren naar zijn verhaal met ons in viering en stil gebed;

als we aan den lijve ervaren dat Goede Vrijdag en Pasen dicht bij elkaar liggen;

als wij met anderen kunnen delen waarom we blijven hopen wat er ook gebeurt.

Dan kunnen we echte verbondenheid tonen, niet met de schijn die we ophouden,
maar met het vallen en opstaan waarmee jij en ik de weg door het leven gaan.

Jozef Essing o.p.